

KAPITOLA 1

Přeložila Viola Somogyi

The book was translated with the kind support
of The Baltic Centre for Writers and Translators, Visby,
and of The Swedish Authors' Fund. Stort tack!

Copyright © Kristina Ohlsson, 2013
Translation © Viola Somogyi, 2015
Published by agreement by Salomonsson Agency.

ISBN 978-80-204-3201-8

Nikdo neměl potuchy, kam se lidé, kteří v domě bydleli předtím, poděli. Loni v létě jednoho krásného dne posbírali svoje věci a odstěhovali se. Od té doby byl dům prázdný.

„Volali mi v červnu,“ vykládal stařík, který maminku a Billii po domě prováděl. „Říkali, že tatínek někde dostal novou práci a že se musí co nejdřív přestěhovat. A pak se ptali, jestli bych jim nepomohl zařídit prodej domu.“

Zavrtěl hlavou a jako první vyšel po schůdcích k vstupním dveřím. Billie cítila, jak v ní narůstají pochybnosti. Tady že by měly bydlet? Maminka se obrátila a usmála se na ni novým úsměvem, který začala uplatňovat loni, když tatínek onemocněl. Byl to spíš smutný úšklebek, který Billii připomínal cirkusové klauny.

Stařík odemkl dveře a vstoupil dovnitř. Billie a maminka vešly za ním.

„Samozřejmě jsem jim žádost o pomoc nemohl odmítnout,“ vykládal dál. „Realitní makléř sice nejsem, ale prodat dům přece může kdokoli. Jenže jsem neměl čas se do toho pustit hned potom, co se odstěhovali. Pak přišel podzim, potom zima a to už jsem jim zavolaal a řekl, že nejlepší bude počkat do léta.“

„Bylo se už na dům podívat hodně lidí?“ ptala se maminka.

Stařík zaváhal a pak odpověděl: „Inu – moc ne, ale pár jich přišlo. A zvědavců bylo ještě víc.“

Billie byla přesvědčená, že lže. Takovéhle věci dokázala rychle odhalit. Když lidé nemluvili pravdu, bylo jim to zřetelně poznat na hlase. Jako tenkrát, když se maminky zeptala, jestli tatínek umře, a maminka prohlásila, že samozřejmě neumře. Billie okamžitě pochopila, že lže.

Stařík jim ukázal všechno, co bylo v domě k vidění. V patře dvě maličké ložnice se zkoseným stropem. V přízemí kuchyně, obývací pokojík pro hosty a koupelna.

„Kuchyně je moc malá,“ poznamenala Billie.

„Nám bude stačit,“ opáčila maminka.

Billie se rozhlédla. Dům byl starý. Podle letáku, který dostaly od staříka, ho postavili téměř před sto lety.

Dřevěný dům, natřený namodro. Nátěr byl popraskaný, toho si všimla, už když vešla do zahrady.

„Natřeli to znovu před pár lety,“ vysvětloval muž. „Předtím byl žlutý.“

Stáli nahoře v jedné z ložnic a Billie měla náhle dojem, že se tu skoro nedá dýchat. V domě se vznášel zatuchlý pach, jako by tu nikdo nebydlel nejmíň dvacet let. Bylo jí jedno, jestli byl dům předtím natřený nazele, nažluto nebo načerno, chtěla jediné – odjet pryč a vrátit se domů.

Domů. Do domu v Kristianstadu, kde prožila celý svůj dvanáctiletý život a který nikdy nechtěla opustit. Maminka se ale rozhodla, že když teď zůstaly samy, jen ony dvě, tak se přestěhují. Do Åhusu, městečka vzdáleného asi dvacet kilometrů, kde maminka v dětství bydlela. Billie byla toho názoru, že je jim dobře tam, kde jsou, a že přestěhování jim tatínka stejně nevrátí.

„Modrá je hezká barva,“ prohlásila maminka. „Žlutá se mi taky líbí, ale dokážu pochopit, že předchozí majitelé dali přednost modré. Jak dlouho tu bydleli?“

Vyšli z ložnice.

Stařík odpověděl vyhýbavě.

„Přesně si to nepamatuju. Tři, možná čtyři roky? Jak říkám, odstěhovali se ze dne na den, protože ta paní dostala novou práci.“

„Neříkal jste, že to byl otec?“ nadhodila Billie.